זה קורה

מילים ולחן : שמוליק קראוס

זה קורה
שהדרך מתמשכת
זה קורה
יש ללכת, ללכת.

שום דבר לא ידוע
לא שנה, לא שבוע
יש לנוע, לנוע
ולחשוב שהייתי יכול
לחזור על הכל
אבל בן אדם
זה קורה.

זה קרה
שהדרך התמשכה לי
זה קרה
לא ידעתי איך זה בא לי.

שום דבר לא ידוע
לא שנה, לא שבוע
יש לנוע לנוע
ולחשוב שהייתי יכול
לחזור על הכל
אבל בן אדם
זה קרה.

זה יקרה
ואולי בסוף הדרך
שנראה,
כי הדרך מתמשכת.

שום דבר לא ידוע
לא שנה, לא שבוע
יש לנוע, לנוע
ולחשוב שהייתי יכול
לחזור על הכל
אבל בן אדם
זה יקרה.

| מהמערכת |

מאז יציאת הביטאון הקודם חזרנו לסוג של 'שגרה'. נראה ששיגרת הקורונה תלווה אותנו עוד תקופה ארוכה, מהמסכות ועד שינוי של פעילויות ואירועים.

עם הגעתו הרשמית של הקיץ, נקווה שיוכלו להתקיים בקיבוץ אירועים בצורה כזו או אחרת, שנוכל לבלות יותר יחד.

הבריכה נפתחת בימים אלה, פתיחתה מהווה בשורה משמחת לכל התושבים, ובמיוחד לילדים היוצאים לחופש הגדול.

חזרת אירועי ספורט וחוגים למיניהם, גם כן מסמלים איזושהיא חזרה לשגרה מבורכת.

חופשה נעימה לכל תלמידי התיכון שיצאו לחופשה השבוע ולכל התלמידים שיצאו בהמשך, הקפידו לשמור על הבריאות ותהנו!

צוות הביטאון מחפש שותפים- לכתיבת מדורים ולעריכה.

נשמח אם יש מתנדבים לכך, מחכים לכם 😊

קריאה מהנה,

צוות הביטאון

| לזכרם – מאי |

לולק יוסלזון	16.5.1979	חסיה לב	30.5.2002
ישראל פרישר	13.5.1984	אברשקה אייזנברג	17.5.2003
יוסף קופרמן	6.5.1992	רחל שתיל	8.5.2004
גליה הורוביץ	21.5.1993	ציפורה הורביץ	24.5.2012
אליעזר ברושי	5.5.1996	רחל האן	22.5.2013
יהודית סטרץ	13.5.1998	מלכה גורן	23.5.2013
משה שוורצמן	16.5.1998		

| לזכרם - יוני |

יעקב נונברג	10.6.1948	מאיר שתיל	10.6.1994
אברהם פרישר רענן	6.6.1967	סימה דנציגר	11.6.1996
דינה גליקסמן	9.6.1980	אדולפו רובינסקי	8.6.2009
חיים שרגאי	2.6.1984	דוד להבה	1.6.2010
שלמה גליקסמן	24.6.1990		

עם סגירת הביטאון התבשרנו בצער על פטירתה של חברתנו בתיה חן ז"ל.

משתתפים בצער המשפחה. בביטאון הבא נביא דברים לזכרה.

בחודש אפריל במהלך תקופת הסגר של הקורונה, הלך לעולמו חברנו הותיק שלמה גולדברג ז״ל.

בחודש מאי הלכה לעולמה חברתנו עדנה שאול ז״ל.

בביטאון זה נביא דברים לזכרם. מאחר והלוויה של שלמה התקיימה בהתאם להנחיות הקורונה, בסוף הביטאון יופיעו עוד קטעים שנאמרו ונכתבו לזכרו של שלמה ז״ל.

שלמה גולדברג 10.6.1930 – 15.4.2020

בחודש אפריל נפרדנו מחברנו שלמה גולדברג, כחודשיים לפני שחגג יום הולדת 90. זוגתו ושותפתו לחיים, שולמית, חגגה 90, לפני שנולדה להם נינה ראשונה כמה ימים לאחר לכתו של שלמה.
בעמודים הבאים נביא מספר קטעים על שלמה, הספדים ומילות פרידה.
בסוף הביטאון בנספח מופיעים קטעים נוספים לזכרו.

<u>מהארכיון</u> (יהודית דותן)

שלמה נולד ב - 10.6.1930 בעיירה אלטנבורג שבמזרח גרמניה.
הוריו - משה ושרה (טיטלבום) גולדברג - ילידי פולין, ברחו מרוסיה לגרמניה ונפגשו שם. שלמה מספר (לאורה קרן), שבברית המילה ניתן לו שמו - שלמה זלמן גולדברג ובני משפחתו וחבריו קראו לו זמי.

שלמה ושולמית לאחר חתונתם

עד שהיה בן-5 הם גרו באלטנבורג, אז עברה המשפחה לעיר גדולה יותר - לייפציג, כדי שיוכל ללמוד בבית ספר יהודי. הוריו של שלמה היו מסורתיים, אביו - סוכן נוסע ואמו - עקרת בית, ממנה ספג את הסכנה שבנאציזם. מאז ומתמיד אהב שלמה ללמוד, היה תלמיד חרוץ וסקרן, שאפיינו אותו קריאה, כתיבה וקליטה מהירה של שפות. משפחתו הייתה ציונית וכך גם הוא. גם בקיבוץ כתב לביטאונים מאמרים רבים ומלומדים, התעניין ביהדות ואהב להשאיל מהספרייה ספרי -היסטוריה ועיון - בעיקר עבי - כרס, אודות אישים ידועי - שם. הקשר האישי שלי עם שלמה היה בעיקר דרך אהבתנו המשותפת לתרבות, חגים, שירת המקהלה וחבורת הזמר בקיבוץ. למפגשי החבורה, לחזרות ולהופעות היה שלמה מגיע באופן קבוע בדיוק בזמן - ללא איחור קל שבקלים! הוא פשוט אהב לשיר ולהופיע והיה

לו קול מאוד נעים! חבורת הזמר שלנו, בניצוחו של עזרא מוריאל, היוותה מרכיב מרכזי ביובל ה - 50 ולאחר כשנתיים, כשחזרנו לעבוד באופן קבוע ורציף, מלאנו בתוכן גם את רוב החגים. שלמה מאוד העריך את ההזדמנות הזאת, זה מילא אותו שמחה רבה. המפגשים היו מלאי הומור והנאה וכך גם ההופעות. שרנו בפסחים, בחנוכה, בטו בשבט בשבועות ואפילו בטקסי הזיכרון! אני זוכרת היטב שבפסחים היה שלמה עולה על הבמה בתחילת הסדר וכעובד פלחה וותיק, מברך -
יחד עם הילדים, שנכנסו בשירה, עם אלומות השיבולים - "שנת תבואה חדשה, לשובע ולא לרזון, לברכה ולא לקללה, ברוכה הארץ - ברוך כל בית ישראל!" הילדים חוזרים אחריו, והלב מתמלא שמחה והתרגשות! אחר-כך נשאר שלמה על הבמה והצטרף לשירת -המקהלה. במשך הזמן, נתבקש גם יוסי כהן ז"ל, למלא את התפקיד - אף הוא פלח ובחבורת הזמר וגם הוא עשה זאת בחן רב! בסוף הסדר, במופע ה"חד גדיא", בדרך כלל של דבורה ברק, שהשתנה משנה לשנה, בהתאם לתמורות הפוליטיות, היה שלמה שר סולו את מילותיה הסבוכות! כמו שלמה, אהבנו כולנו את חבורת הזמר וידענו שהיא חשובה מאוד לקיבוץ ושהיא שלנו! שלמה היה איש תרבות ושדות. איש משפחה חם ואוהב, שיומיים לאחר פטירתו - בשנתו, נולדה נינתו לירי - ביתם של תמר ועומרי.
כאילו לאחר לכתו - שלח מלאך...

יהי זכרו ברוך! יהודית דותן

הספד נכדים

סבא שלנו היקר,

בדרכך האחרונה אנחנו מבקשים לספר עליך מנקודת מבטינו. אין ספק שהיית איש כנה ואמיתי, ישיר ועניני. למשל, כאשר נהגנו לשחק אצלכם ולעשות לא מעט רעש ובלגן, שלחת אותנו לדרכינו כאשר מיצית אותנו, או אם חרגנו לשש בערב והתחילה התוכנית האהובה עליך לונדון את קירשנבאום.
היית חבר טוב לסבתא, הגעתם לקיבוץ, בניתם והקמתם, נטעתם וחרשתם. אהבה גדולה הייתה ביניכם עד יומך האחרון. למדנו רבות מהקשר שלכם על חברות אמיתית ואהבה, כזו שרק משתבחת עם השנים, ובינינו, סבתא יודעת לדרוש..
כמו אז בימי שישי בצהריים, סבתא הייתה מטילה עליך את מלאכת קילוף הפקאנים כדי שתאפה לנו את עוגת הפקאן. חשוב לציין, שמאז שהפסקת לתרום את חלקיך בעוגה, היא כבר לא אותו דבר, כבר לא צריכים להיזהר מקליפות ... או בחנוכה, בכל בשנה משימתך הייתה לקלף ולגרר כמויות אדירות של תפו"א רק בשביל שאנחנו הנכדים נהנה מהר של לביבות חמות וטעימות.

סבא, היית איש חזק ופעלתן, וגם את זה הוכחת עד יומך האחרון, רץ מרתונים ובכושר שבגילנו רק נחלום להגיע אליו. בימי חמסין ושרב החלפת את הריצה בארבעים בריכות ויותר. לא נשכח את אותה השבת בה ההורים גררו אותנו לקו סיום המרתון בעין גדי בשביל לעודד אותך, חושבים שהיית אז בן 70 .תמיד תהינו האם הגעת ראשון וניצחת..? אבל מובן כעת שהניצחון הוא לסיים את המסלול הארוך בהתחשב בזה שגילך הוא פי 2 ויותר מהרץ הממוצע. ניצחת לגמרי.

סבא, היית איש ערכי ומאמין באדם, הרעיון הקיבוצי זרם בעורקיך וכך חינכת את ילדיך וגם אותנו הנכדים. בחגים לקחת חלק במקהלת הקיבוץ וקולך הנמוך היה נשמע תמיד, השתתפת בהצגות והיית פעיל אמיתי בין חברי גל-און.

מתוך שירו של נתן אלתרמן: "כן, הדורות באים חולפים בלי גמר, אך לכל דור יש כלנית וזמר, אשרי האיש אם בין סופות ורעם, פרחה הכלנית לו, לו רק פעם".

סבא שלנו, אדם פשוט וישר, שאוהב את הבריות, עבורך פרחו מרבדים של כלניות .תמיד תהיה נצור בליבנו.

אוהבים, הנכדים.

הספד של הבת ניבה

אבא יקר,

בסוף בסוף, אחרי הכל, הצלחת בדרך שרובנו מייחלים לה - בשינה. נשיקת ביי ביי.

הרבה רוך יצא ממך בשנים האחרונות. מספיק היה שתשאל "כן או לא" ואני "כן" ואתה מסופק. האהבה, ידה על העליונה. אף על פי שהיה לך קשה להתבטא במילים, מבטיך והבעות פניך הסבירו עצמם היטב.

אמא סיפרה שלפני כ-4 ימים לקחת את ידה ונישקת אותה. אתם סיפור אהבה שלא נס ליחו.

דרכי חיי הובילו אותי לכיוונים שונים ורחוקים. עם זאת תמיד הרגשתי נתמכת.

קיבלתי מתנה מאהבתכם, עוגן פנימי חזק ויציב על אף המורכבות החיצונית.

אתמול בבוקר, בעודי נוהגת לקיבוץ לראות אותך בפיזי בפעם האחרונה, בכבישים ריקים בעוצר מימונה קורונה טיים, שאגב, לא עצרו אותי פעם אחת כל הדרך מפרדס חנה לגלאון, עלתה בי המחשבה שאחת התכונות הבולטות בך היא מצפוניות, אחריות ויושר פנימי חסר פשרות.

מאוחר יותר צפו להן בתודעתי תמונות של התפקידים השונים אותם מילאת בחייך - ריכוז הפלחה (ידיעה שיש לי בעקבות נכישת הנחש המפורסמת שקשורה לאהבתך את השדות), קניין של המפעל בתקופה שרק בעלי תפקידים בקיבוץ היו יוצאים העירה, היית גזבר, עבדת במפעל במין מכונת ענק מפלצתית שסילסלה חוטי נחושת למנועים והנהלת חשבונות.

כובעים שונים ומגוונים. לבטח ישנם עוד שאינני זוכרת. ויש את אהבתך למוזיקה, לשירה ולריצה ולקריאה. הנה כמה זיכרונות ילדות:

בזמנו, כשגרנו בין משפחת קופרמן וגנטק ומשפחת פיליפס, היינו משחקים על הדשא 'בירדי', סוג של מטקות. זוכרת ארוחות ארבע עם גבינה מסריחה וחזקה וטעימה מאד, ושוקולד שסבתא, אמא שלך, היי תה שולחת לנו בדואר משוויצריה, ואותך עומד, נשען על השיש, מעשן סיגריה ומתבונן בנו.

לסיום, אני רחוקה מהשומר הצעיר אך מרגישה שאתה ואמא לא, אז בשפתכם - חזק ואמץ!

ובשפתי - סע לשלום, דרך צלחה ונעימה. לבטח ניפגש שוב. תודה על היותך חלק חשוב ומעצב של חיי.

אני אוהבת אותך , ניבה

מילות פרידה של שולמית

שלמה, 70 שנה היינו שלמה ושולמית.

עם השנים התמזגנו כמעט לישות אחת, כמו סיסמת האימייל שלנו - Shushlu.

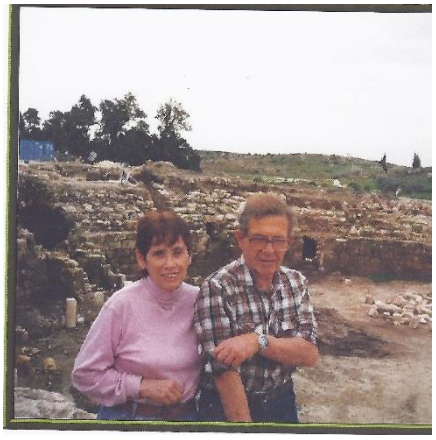

אהבה, כמו יין, משתבחת עם השנים.

בהיותך בתוך המחלה הראתה את הערכתך ואהבתך אלי בדרכים שונות.

הטיפול בך היה המשך של אהבתנו, שגדלה והתחזקה עם השנים והמחלה רק חיזקה את הקשר בינינו.

לתמוך בך לא היה עול אלה המשך של חיינו המשותפים.

שלום בן-זוג וחבר

שולמית

הספד של הבת אלה

אבא,

פעמים רבות במהלך 5 השנים האחרונות העברתי בראש דברים שארצה להגיד במעמד זה. הייתה הכנה ארוכה כי הרי אתה היית כל כך חזק והמשכת להפתיע אותנו שוב ושוב ביכולת השרידות שלך מול מיני תחלואים. שלשום בערב עוד התבדחנו בינינו בבית ואמרנו שאם אתה עובר את הלילה, תגיע גם ליום הולדת 90 עוד חודשיים, אבל זהו, ההתמודדות הנוראה שלך בתקופה האחרונה הסתיימה וניתן לפנות ולהיזכר בך כמו שהיית רוצה. חזק, צנוע, דעתן, אוטודידקט, מטייל, חובב ארכיאולוגיה והיסטוריה, חובב מוזיקה קלאסית, שר במקהלה, רץ בשדות, לוחם שוויון וזכויות אדם בנשמתך, אוהב ספר (רק כאלה "כבדים" כמו של ברברה טוכמן ההיסטוריונית) ולא סתם ספרות יפה כמוני, וכמובן, התנועה, השומר הצעיר שהיה כל כך משמעותי בחייך.

לא כל כך מזמן, כשאתה כבר היית עמוק בתוך המצב הסיעודי אליו נקלעת, הקרינו בחג הקיבוץ סרטונים ישנים. כמה התרגשתי כשראו אותך על הטרקטור הישן, הזחל, בתקופת הפלחה שלך, ועוד יותר כשאתה רץ ומצטרף למעגל ריקודי עם בעליזות ששכחתי שהייתה בך.

נדמה לי, שעם כל התפקידים הרבים שמילאת בקיבוץ, ריכוז הפלחה והעבודה בשדה היו מהמשמעותיים ביותר עבורך. הצלחת להעביר אלי את האהבה הזאת לשדות. בשנים האחרונות, כשעולמך הצטמצם, זה היה מעין עוגן עבורי, משהו שאפשר לדבר עליו, לדווח לך על מזג האוויר, קציר התחמיץ, הברחש... החגים, כשעוד התאפשר לך להשתתף, היו גם נקודות חיבור למי שהיית, בייחוד בשירים. פתאום היה ניעור בך איזה זיק של פעם.

היית סגור ושקט לרוב, כאילו השארת את רוב ההחלטות לאמא, אבל תמיד היה לי ברור מה עמדתך וכן, היא נלקחה בחשבון גם בילדות וגם היום.

אורה קרן, בתיעוד סיפור חייך במסגרת פרויקט של המועצה, הצליחה (בעמל רב) להוציא ממך דברים שלא ידענו על עברך, על תקופת השואה, העלייה, הימים הראשונים בקיבוץ ועוד. אני מוקירה את התיעוד ומודה לה על כך מקרב לב.

אני נזכרת בהתחלה של ההידרדרות הגדולה שלך, בסורוקה, העברתי לילה ארוך לידך ושם התחלתי להיפרד. כמה נגע לליבי כשילדיי ראו אותך בסבלך ופנו להתחבק ולבכות ביחד. עכשיו הזיכרונות עולים, שומעת סיפורים מאנשים טובים שנזכרים בך, אני מגרשת את התקופה האחרונה ונזכרת בקטעי חיים קטנים שעברנו, באדם שהיית באמת.

רפי חצרוני מצא דברים שכתבת בחוברת שיצאה לחג ה 40 לגלאון. וואוו, לא ידעתי שכך ידעת לכתוב, איזה להט, עם ציטוטים של בובר, הסתכלות על העבר ומבט מודאג אל העתיד. אתה כותב שם על

הקשיים של פעם והאתגרים של המחר. הדאגה שמה שנבנה בקיבוץ בעמל רב יימחק. אז אבא, אולי כבר לא הבנת באמת מה קורה כאן בשנים האחרונות, אבל הקיבוץ, גם אם לא בדיוק כמו שהיה, חי ובועט ומתחדש ואפילו נכדתך הבכורה מתעתדת לחזור ולהקים כאן את משפחתה. וכן, הצלחת להנחיל בי את מוסר העבודה הבלתי מתפשר שלך, את ערך שוויון הזכויות, את האהבה לשדה ולאדמה.

נוח על משכבך בשלום אבא. אני כבר מתחילה להכניס לפינה רחוקה את השנים האחרונות בהן דעכת ולהיזכר באדם שהיית באמת.

באהבה,

אלה

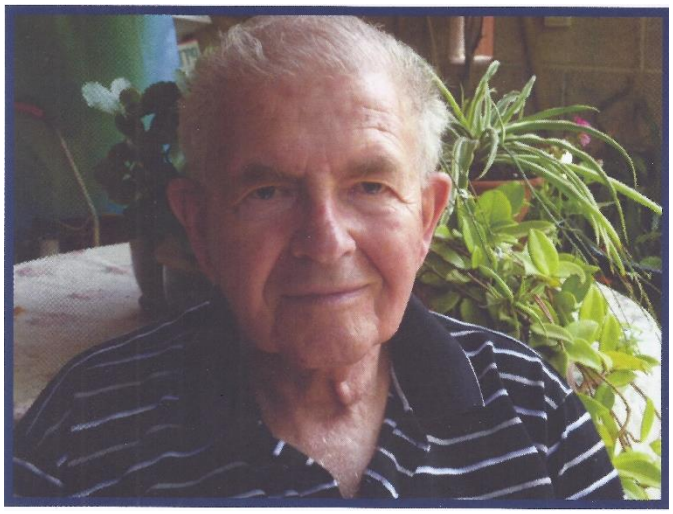

עדנה שאול 21.7.1945 – 18.5.2020

עדנה שאול ז"ל, נולדה ב-21.07.1945 בארגנטינה.

יחד עם דוד שאול - (דודצ'ו) הגיעה אלינו לגל-און בשנת 1983, עם ילדיהם - יורם - בן 17- בבואו - נכנס לכתה י"ב ויהודית - בת 16 לכתה י"א. הם עזבו את מושב יד-נתן, שם חיו 11 שנה. יחד איתם הגיעו לקיבוץ גם טובה ואברהם גליק, עם שלושת ילדיהם. לפני הגיעם למושב, חיו עדנה ודודצ'ו בעיר, לאחר שעלו ארצה מארגנטינה. בשיחה איתם אומר דודצ'ו: עבדנו הרבה שנים במושב, אך זה לא היה מה שציפינו. היו לנו מחשבות רבות- האם זו הדרך הנכונה? ועדנה מוסיפה: האישה במושב עובדת קשה מאוד, אבל רק לעיתים רחוקות, יש לה סיפוק מעבודתה - לא תמיד יש הכנסות מספיקות והמאמץ נושא פרי. בקיבוץ נכנסה עדנה לעבוד כמטפלת בגן סנונית, עם הגננת גרסיאלה והמטפל -

חיים לב. במשך הזמן התחלפו הגננות, אבל עדנה הסתדרה טוב, השתלבה יפה בצוות ומצאה עניין בעבודה! בקשר ליחסים החברתיים - קודם כל נפגשים עם חברים בעבודה וכך נוצר קשר, וכן גם עם השכנים - דיירי הבית. דודצ'ו ועדנה התלהבו מהפתיחות בקיבוץ!

בחוברת שיצאה בשנת תש"ן - דצמבר 1990, מסופר על המועדון לחבר, שהיה פתוח כל ערב לשתיית קפה, קריאת עיתונים וצפייה בטלוויזיה, מלבד יום שישי. התקיימו בו אירועים שונים כמו מסיבות בר-מצווה, ברית מילה, חתונות, ערבים מטעם וועדת תרבות, לעיתים פגישות של המוסד החינוכי, כל שבועיים - מפגש של הוותיקים, לפעמים ישיבות של מוסדות משקיים... ועל כל אלה אחראית עדנה שאול. "אני עובדת יחידה במועדון" - היא אומרת.

"ביום עוסקת בסידורים, ניקיון, אחראית על האחזקה, מזמינה עיתונים ומביאה אותם... בערבים אני נמצאת שם ומגישה קפה וכיבוד. כאשר באחד הימים יוצא לי להיעדר - מחליף אותי דודצ'ו. כמעט פעמיים בשבוע אני מכינה דברי מאפה שונים, כדי לגוון את הכיבוד. במשך העבודה למדתי להכיר את טעמם של המבקרים ולהנעים את זמנם. אני תמיד שמחה לראות חברים חדשים שבאים למועדון" - היא אומרת. עדנה השקיעה ותרמה רבות במקום העבודה הזה וראתה בפעילותה חשיבות רבה. בביטאון מה-14 ביוני, 1985, נכתב - בסעיף מ"שיחת-הקיבוץ" - כי משפחת שאול התקבלה לחברות בקיבוץ. במשך הזמן, התגייסו ילדיהם, התחתנו, נולדו הנכדים והכל היה אמור להסתיים טוב, אבל עדנה חלתה והגיעו ימים קשים! אין מילים לתאר את טיפולו המסור והאוהב של דודצ'ו. כמו זוג יונים

הם עברו ביחד תקופות קשות ביותר! זמן רב עבדתי עם עדנה וחשתי את יחסי הקרבה המיוחדים ששררו ביניהם. כמובן שגם הילדים והנכדים תרמו ועזרו רבות!

עדנה, נשמור את זכרך בליבנו ונשתדל, ככל יכולתנו, לעזור ולתמוך בדודצ'ו ובמשפחה.

יהודית דותן.

אנו נמצאים בשלב ביניים, במקביל להקלות הרבות שנכנסו לתוקף, הקורונה מלווה אותנו ביומיום ואנו לומדים לחיות איתה ולהכיל את האירועים סביבה. רוב הפעילויות בקיבוץ חזרו לתפקד ופועלים בהתאם להנחיות. יש להמשיך לנהוג באחריות ולהקפיד על הנהלים: חבישת מסכות במקומות ציבוריים, היגיינה והוראות בידוד.

לאט לאט, אנו חוזרים למסלול ועוסקים בדברים השוטפים כמו: דיון בנושא השקעות 2020 הכולל גם גנרטור, קידום פרויקטים, קרי הסדרת הניקוזים בזית ובאקליפטוס, תיקוני אספלט ברחבי הקיבוץ הנדרשים לאחר החורף האחרון, פינוי פסולת ממרחבים שונים בקיבוץ ועוד.

<u>חינוך</u>

בשעה טובה, בתאריך 10.5.2020 גני הילדים חזרו לפעול, תחילה במתכונת חלקית ולאחר מספר ימים במתכונת מלאה. הצוותים הוחזרו מחל"ת וביצעו היערכות מסודרת לקראת החזרה לפעילות.

החזרה לשגרה לוותה בהתרגשות רבה.

גם מערכת החינוך החברתי חזרה לפעול אחרי תקופה ארוכה מאוד שלא עבדה. הצוותים ביצעו היערכות מסודרת לקראת הפתיחה וקבלת פניהם של הילדים.

מציין לחיוב את עבודת ועדת החינוך שהתכנסה מספר פעמים בחודשים האחרונים וקיימה דיונים לגבי מתווה החזרה ותשלומי ההורים.

יישר כוח למנהלות החינוך אדריאנה וכנרת, לעובדים, ולוועדת החינוך.

<u>בניית גן חדש</u>

בניית הגן החדש מתקדמת בקצב טוב. ביום אחד הוצב כל מבנה הגן, שהובא על גבי משאיות תובלה.

מצפים למסירת הגן לקראת ספטמבר הקרוב, ונערכים להצטיידות הנדרשת ולאכלוס הגן.

תודה גדולה לכל גורמי המועצה המלווים ומנהלים את פרויקט הבנייה!

בריכה

הנהלת קהילה אישרה את ביצוע פרויקט החלפת מערכת סינון המים בבריכה והסדרת הליקויים הקיימים, בימים אלה הסתיים ביצוע הפרויקט והבריכה מוכנה לעונת הרחצה.

מיקי ליווה באופן שוטף את ביצוע הפרויקט, יישר כוח!

גייסנו את הילה מלכה לתפקיד מצילה לעונת הרחצה הקרובה ואדם סייסל יתגבר אותה במהלך העונה. הנחיות לעונת הרחצה כולל הנחיות לגבי הקורונה יועברו אליכם בפרסום נפרד.

שתהיה לכולנו עונת רחצה נפלאה ובטוחה!

חצר ותברואה

לאחרונה קיימנו פגישה עם יוסי שיש אחראי התברואה במועצה, סקרנו את מרכזי האשפה בקיבוץ ואת הנקודות הזקוקות לשיפור. מסתמן כי נקבל בקרוב מרכז מחזור קרטונים נוסף לקיבוץ.

פחי מחזור בודדים המוצבים ברחבי הקיבוץ יועברו למרכזי מחזור אשפה מסודרים.

בהזדמנות זו אנו מבקשים מכולם להקפיד על מיון האשפה טרם השלכתה במרכזי המחזור, לא להשאיר בקבוקי זכוכית על או ליד פחים, לקפל קרטונים ככל הניתן טרם ההשלכה, להשליך את האשפה לתוך הפחים ולשמור על הניקיון!

תודה לכולם על שיתוף הפעולה!

בטיחות בדרכים

כפי שפרסמתי בשבוע שעבר, בחודשים האחרונים מספר כלבים נדרסו ברחבי הקיבוץ, מבקש מכולם לנהוג בצורה זהירה ואחראית ולהקפיד על הנחיות המהירות המותרת בגל און.

צוות הבטיחות בדרכים חזר להתכנס ולפעול לטובת בטיחות מרבית בקיבוץ.

פרסמנו הסדרי תנועה חדשים באזור הגנים וסגירת הכביש בכניסה לגן פלפלון בזמן הבאת והוצאת הילדים מהגן.

בקרוב ייבנו מספר פסי האטה חדשים ויוגבהו פסי האטה אחרים.

תודה גדולה לצוות הבטיחות בדרכים אשר עושים עבודה חשובה ביותר!

יו"ר ומנהל עסקי חדשים

הסתיימו תהליכי האיתור והבחירה לתפקידי יו"ר קיבוץ ומנהל עסקי.

ברכות לצביקי רמות יו"ר הקיבוץ החדש ולגלעד אלירז המנהל העסקי החדש והמון בהצלחה!

בימים אלה מתבצעים תהליכי החפיפה בין בעלי התפקידים.

תודה גדולה לשחר ואיציק על עבודתם ותרומתם הרבה לגל און לאורך השנים.

נקיים ערב פרידה והוקרה לשחר ואיציק, יועבר עדכון מסודר לגבי מועד הפרידה.

רכישת בלוני גז

הנהלת קהילה בחנה את הסדר רכישת בלוני גז וחלוקתם בגל און מחדש, תוך מטרה מרכזית של שקיפות כלפי חברי הקיבוץ, הוחלט כי ניתן לבצע רכישת בלוני הגז בשני מסלולים:

1. הזמנת גז ישירה מחברת הגז כולל תשלום ישיר לחברה ואספקה שלהם לבתי החברים, נעביר בוואטסאפ מספר טלפון לביצוע הזמנות.
2. הזמנת גז כפי שמתבצעת היום (באמצעות פנייה לאיש הקשר בקיבוץ- עמוס לבון), תשלום דרך הקיבוץ ואספקה בליווי איש הקשר בקיבוץ.

ההזמנה דרך הקיבוץ תהיה בעלות נוספת של 20 ₪ לבלון, נכון לחודש יוני 2020 מחיר בלון גז קטן עומד על 140 ₪ כולל מע"מ ו- 430 ₪ כולל מע"מ לבלון גדול.

מחיר בלוני הגז נתון לשינויים בהתאם למחירי הקנייה מהספק והמחירים משתנים מעת לעת, בכל עדכון במחיר יועבר פרסום לציבור.

בברכה, ברי מאירוביץ'

| אנשים טובים באמצע הדרך | יונתן שתיל מפרגן ליוסי גליקסמן

אני מעביר את תעודת "אנשים טובים" ליוסי גליקסמן.

במשך שנים יוסי מטפח ומעצים את תודעת הטיפול והשמירה על בריאות הגוף והנפש באמצעות הדרכה וטיפולי שיאצו ועוצמת הרכות ובמקביל עוסק בטיפול ושמירה על איכות הסביבה והמזון באמצעות טיפול בקרקע באמצעים אורגניים, טבעיים, ולא כימיים ורעילים. בשבילי יוסי הוא סמל ודוגמה לחשיבה בריאה ונכונה הן בתחום הגוף והנפש והן בתחום איכות הסביבה והמזון.

| תכירו | כתב: אופיר רובינסקי אייר: יונתן שתיל

חן קרויטורו, המוכר יותר כחן הגנן, עובד בגלאון כבר כשנה וחצי.

חן מתרוצץ ועובד ברחבי הקיבוץ עם חיוך על פניו.

זה המקום להודות לחן ולכל צוות הנוי: אברי, רן ראובן על עבודתם ועל הדאגה המתמדת לשיפור הנראות, ולטיפוח פינות חן ברחבי גלאון.

| פינת בטיחות בדרכים |

הפינה הנוכחית מוקדשת לצוות הבטיחות בדרכים אשר מחדש בימים אילו את פעילותו עם חברים חדשים ונמרצים אחרי פגרת קורונה ארוכה.

בצוות חברים: מיטל רז, ליסה בן נון קלוג, נורית גרוסמן, איריס נבו, מיכל רובינסקי, אופיר רובינסקי, אלברט קבלו, שלומי פנייה, ניר צורף, שמיר זלקין ויוסי גל. הצוות יובל על ידי יפעת רז קבלו.

חזון הצוות כולל פעילויות לשינוי תרבות הנהיגה ושיפור תשתיות הדרכים, זאת מתוך הבנה שתנאי הפתיחה אינם פשוטים. הקיבוץ השתנה והתשתיות אינן תמיד מתאימות לאוכלוסייה ולכמות הרכבים הגדלה.

הדרישות שלנו השתנו ואנו רוצים היום להגיע עם האוטו עד לקרבת הבית או הגן או הכלבו. מאידך התפיסה שרווחה לפני 20 שנה ויותר לפייה אנו חיים באזור כפרי ובטוח ושחוקי התנועה אינם רלוונטיים בתוך גדר הקיבוץ, לא השתנתה לצערנו.

פערים אילו מודגשים היטב במספר רב של ארועי דריסת כלבים אשר קרו בשנה האחרונה. לצד עבירות תנועה מסכנות חיים אשר נצפות ברמה יומית. ההבנה של חברי הצוות היא שהמרחק מפגיעה בנפש חס וחלילה, איננו רחוק. כדי למנועו הצוות פועל כעת במספר מישורים.

הורדת מהירות הנסיעה בכבישי הקיבוץ על ידי הוספת פסי האטה, שילוט ותמרור. זו הזדמנות מצוינת להודות לשלומי על שלטי האזהרה מאירי העיניים ברחבי הקיבוץ אותם, הוא יזם והביא לידי ביצוע.

חסימה של כביש רוסה- בריכה לתנועות רכבים בשעות הורדת ואיסוף הילדים מן הגנים (יחד עם מנהל הקהילה ומנהל התשתיות).

הכנת תוכנית לפעילויות שונות בתחומי החינוך לתרבות של בטיחות. פעילויות שיפנו ויערבו מגוון רב של גילאים.

בחינת תוכנית התנועה המאושרת של הקיבוץ עם ועדת תכנון מתוך כוונה לשפרה ולהתאימה ככל האפשר למציאות המשתנה תוך ההתיחסות למגבלות תקציביות.

בניית ממשק העבודה עם הנהלת הקהילה כדי להגדיר ביחד איתה מדיניות בנושאים שונים כמו מדיניות אכיפה, איסוף מידע תחקור ולמידה מאירועי כמעט נפגע. לצד המנדט והסמכויות שיש לצוות.

נסיים באיחולי גל און בטוח לכולנו יחד עם הצלחה לצוות בפעולות השונות.

במסגרת עבודתי בגל און, אני עוסק במספר תחומים.
אשתדל מדי הוצאת ביטאון חדש לעדכן את הציבור באחד מתחומי העיסוק שלי שנוגעים ישירות לכל חבר וחבר ולעיתים גם לתושבים.
הפעם אכתוב על נושא הארנונה בקיבוץ.

1. תשלומי ארנונה מול המועצה

כידוע לחברים ולתושבים שהחל מינואר 2020, תשלומי הארנונה של חברים ותושבים נעשים ישירות מול המועצה ללא מעורבות של הקיבוץ.
תהליך ההסדרה נעשה במהלך החודשים האחרונים תוך שיתוף פעולה עם מרבית בתי האב בגל און.
לצערי, יש עדיין מספר בתי אב שלמרות שקיבלו בקשות אין ספור ממני להסדיר את נוהל התשלומים מול המועצה ישירות, טרם עשו זאת.
נכון להיום בתי אב שלא השלימו את המהלך, יצטרכו להסדיר מול המועצה את חיובי הארנונה שיצאו אליהם בעבור מרץ אפריל והחודשים הקרובים של מאי ויוני.
לברורים, הסדרות וכו' נא להתקשר לאסתי 08-8500763
בית אב שטרם השלים את התהליך, מוזמן להתקשר אלי ותוך מספר דקות נשלים ביחד את נוהל תשלום ישירות למועצה.

2. זיכוי ארנונה עסקים:

בעקבות הקורונה ובהתאם להחלטות הממשלתיות, כולל מחלקת גביה של המועצה, אושר לעסקי גל און פטור מארנונה לשלושה חודשים (ממאי עד יולי כולל). הודעה מסודרת הועברה לבעלי העניין בגל און.

3. הנחות ארנונה:

במסגרת חיובי ארנונה, חברים ותושבים זכאים לקבלת הנחות ארנונה בכפוף למצבם. מאוד ממליץ לנצל הנחות אלו. מצרף רשימה של מקרים שבהם אפשר לקבל הנחת ארנונה:
גמלאים, סיעודים, בעלי צרכים מיוחדים, נכות, הורים שכולים ונפגעי פעולות איבה, חיילי מילואים, ניצולי שואה, עיוורים, חיילים בשירות סדיר (במידה ולא גרים בבית), משפחות חד הוריות.
ניתן כמובן לפנות אלי על מנת לעזור במיצוי הזכאות מול המועצה.

| שלושה ראשים קטנים | רן שושן

"כשהמצאנו את תפקיד היו"ר לא ידענו מה היו"ר יעשה בחיי היומיום חוץ מלהיות יו"ר – אפשר להגיד באירוניה שהמצאנו פתרון אבל שכחנו שלפני שממציאים את הפתרון צריך להמציא את הבעיה."

קונפוציוס.

קצת היסטוריה: היושב ראש (יו"ר) הראשון בגל-און היה פסח מקיבוץ החותרים. הוא הגיע אלינו כדי לעשות סדר במפעל או יותר נכון, כדי לסגור אותו. באותן שנים התחלנו להפריד את המשק מהקהילה. תפקיד מרכז המשק פוצל לשני תפקידים, מנהל עסקי ומנהל קהילה. עלתה שאלה: מי יהיה הפוסק האחרון אם מתגלים חילוקי דעות בין המנהלים? בהמלצת התנועה הקיבוצית יצרנו תפקיד חדש: יו"ר. מה יעשה היו"ר? ...מה זה משנה - יש תפקיד וצריך למלא אותו. הזמנו את פסח. פסח סגר ענפים לא יעילים וקצר כמו חרמש על ימין ועל שמאל אבל ענפים חדשים הוא לא הביא.

בכל זאת ייאמר לזכותו שהוא עזר לנו בהפרדת ענפי המשק והקהילה ובתהליכי ההפרטה והמעבר לשכר דיפרנציאלי. היורי"ם שבאו אחריו עסקו בשיוך דירות, הסדרה קהילתית, צמיחה דמוגרפית וכד'. המשימות האלה כבר כמעט הושלמו ובשנים האחרונות היו"ר הפך לכפיל של המנהל העסקי ומנהל הקהילה. הם עושים את עבודת הניהול היומיומית והיו"ר מגיע לכמה שעות בשבוע כדי לעשות ישיבות. התוצאה הסופית היא שבמקום הנהלה עם ראש אחד גדול יש לנו הנהלה עם שלושה ראשים קטנים - מנהל עסקי, מנהל קהילה ויושב ראש, ובמקום שהאחריות תהיה בידיים של מנהל אחד היא נופלת בין הכיסאות. לכן לא היו פריצות דרך כלכליות ושום ענף חדש, פרט לשדה סולרי של חברת אנרג'יקס, לא צמח כאן בשנים האחרונות למרות שנשפכו מאות אלפי שקלים על סקרים, יועצים ותכניות עסקיות. אנחנו משלמים ליו"ר 200,000 שקל לשנה וצריכים לדרוש תמורה בעד האגרה, להעמיד תנאים: שיוך דירות תוך שנה, פתרון השימושים החורגים (כולל הפיצה) ויוזמות כלכליות חדשות.

המפתח לצמיחה כלכלית הוא בידיים של גלעד אלירז. גלעד צריך לעמוד בראש הפירמידה בגל-און, הוא היחידי מכל המנהלים שמסתכל לטווח ארוך כי גל-און זה הבית שלו. אם הוא לא יעמוד בראש הפירמידה, אם האחריות לעתיד של גל-און לא תהיה בידיים שלו, נמשיך לסבול מ"מחלת הראשים הקטנים".

ויש עוד אויב: "מחלת הישיבות הארוכות". על החיסון נגד המחלה המשתקת הזאת אכתוב בפעם הבאה.

| אל חברי הקיבוץ מתושבי הקיבוץ |

שלום לכל חברי קיבוץ גל און,
כפי שכולכם יודעים, בקיבוץ גל און חיות נכון להיום כ-30 משפחות תושבים. המשפחות שהגיעו ב-3 השנים האחרונות הפכו להיות חלק מהנוף האנושי הקבוע בקיבוץ. כולן מעורבות חברתית בקיבוץ, בחינוך, לוקחות חלק באירועים בקיבוץ- בהשתתפות, בארגון האירועים ובהכנתם. כולן עוזרות לחברים אחרים בקהילה, משתתפות בטיפוח המרחב הציבורי ומרגישות חלק מהקהילה כאן.
רבים מהתושבים הגיעו לגל און בדרך דומה- חלקם הגיעו בעקבות חברים או משפחה, חלקם הגיע במקרה. כולם חיפשו את אותם הדברים-קהילה חמה, חינוך טוב לילדיהם, בית נוח להשכרה ובעתיד- בנייה של בית קבע בקיבוץ. כולם שמחו לגלות שבגל און הם מרגישים בבית, התאהבו בקיבוץ, באווירה, בקהילה. כולן היו רוצות להקים, כאן לצדכם, את ביתן.

בעקבות דברי ההנהלה בביטאון פברואר 2020 ופגישה שנערכה בין ההנהלה לתושבים באותו חודש, שמחנו לגלות שהתחושה הדדית וכי אנחנו רצויים פה באותה מידה שבה אנחנו רוצים להמשיך לגור בקיבוץ. עם זאת התאכזבנו לגלות שככל הנראה 'שיוך הנכסים' שיקדם להקמת השכונה החדשה, עלול לטרוף את הקלפים ולהותיר את חלקנו ללא חלום הבית בגל און.
בשיחה עם הנהלת הקיבוץ, הצטערנו לגלות שכיום אין שום הסדר בתהליך 'שיוך הנכסים' שמבטיח לנו כי נוכל להמשיך לשכור כאן בית או שנוכל לבנות בית ביום שתקום ההרחבה לקיבוץ, כלומר ייתכן ועוד כמה שנים נאלץ לעזוב גם אם לא נרצה בכך.

אנו התושבים מנסים בימים אלו לחשוב ולמצוא דרך בה ניתן לספק לנו סוג של רשת ביטחון או הבטחה להמשך שהותנו בקיבוץ. מעמדנו אינו קבוע בשום חוק או תקנון ואין דבר שמבטיח לדוגמא כי משפחה שבנתה את כל חייה בקיבוץ ב-3 השנים האחרונות, תקבל קדימות בשכירות על פני אדם שהגיע זה עתה לקיבוץ. כמו כן נכון לרגע זה, וככל הידוע לנו, אין שום רשימת המתנה המכירה בתקופת השכירות שלנו ומבטיחה כי בהקמת ההרחבה יובטח מקומנו על פני משפחות חדשות שיגיעו.
חוסר הודאות, תחושת חוסר האונים והבלבול הן מנת חלקם של כולנו. לצערנו בשל מעמדנו, המונע מאיתנו השתתפות באסיפות ובוועדות הקיבוץ, אין באפשרותנו כיום שום דרך מעשית לשתף את החברים בתחושות שהנושא מעורר בנו, לשמוע את עמדת החברים בנושא ולהעלות את הנושא לסדר היום בצורה מאורגנת, על מנת לאפשר לחברים לגבש עמדה ולקבל החלטות קונקרטיות בנושא.

קול קורא זה נועד להעלות את הנושא לסדר היום הציבורי. נשמח להזדמנויות לשוחח עליו עם חברים-באסיפה, בשבילים, עם כל מי שייבקש, ולהעזר בכל מי שיהיה מעוניין לסייע לנו לחפש אחר פתרונות ברי-יישום ולקדם אותם באופן מעשי מול חברי הקיבוץ.

תודה על זמנכם,

משפחות התושבים:

אוריה ואמיתי אורן, יעל אסולין, רותם ומושי באום, יעל בלו ונאור הרשקוביץ, טל ובני בן סימון, הילה בן צבי, הגר ואייל בן שבת, ענת ותמיר גלעד, הגר ועמית דגן, נועה ושמיר זלקין, הדר וצחי יוספוביץ', יהונתן ויעל כלפה, שרה ועמית כפיר, אלה לב ארי, מיכל וגדי לוי פלג, טל ונדב מייסלס, תמי וגילי מרקדו, אפרת ושיר נווה, אסנת ואביב שגב סלהוב, אורלי ועודד סלומה, חן ובן עברון, דפנה ורועי ענתבי, גיא ואהוד רינות.

| התייחסות למכתב התושבים |

תושבי גל און היקרים,

אנו רואים בכם חלק אינטגרלי מהקהילה ומעריכים מאוד את תרומתכם הרבה לקהילה!

יתרה מכך היינו שמחים להתחיל תהליך של קבלה לחברות כבר עכשיו.

מה שמונע מאיתנו בשלב זה לקדם את תהליך הצמיחה הדמוגרפית ולקבל אתכם את לחברות הינו סט החלטות פנימיות וחיצוניות. לפי החלטות רשם האגודות, בקיבוץ הנמצא בהליך שיוך ניתן להתקבל לחברות רק כאשר ניתן לרכוש בית או לפחות לסמן באופן חד משמעי מגרש שעליו יקום בית בעתיד. ניתן יהיה לקנות בית רק לאחר השלמת השיוך – כאשר חברים ימכרו בית או לחלופין עם בניית שכונה חדשה (לאחר אישור תב"ע חדשה לקיבוץ).

על פי החלטות הסדרה קהילתית בבניית שכונות חדשות תהיה עדיפות לבנים ונכדים.

מעבר לכך בדומה לשלב הראשון של הקליטה ועם התקדמות תכנון השכונה החדשה, נביא לאישור ההנהלות מתן עדיפות לתושבים קיימים.

אנו מבינים את המורכבות הקיימת, חושבים ומתייעצים עם מקבילים לנו בתנועה הקיבוצית ועורכי דין המצויים בנושא כיצד ניתן לפעול.

נציגי התושבים יוזמנו להנהלת הקהילה להצגת הנושא.

בברכה,

הנהלת גלאון

| משהו פוליטי| יוסי גל

אני מניח שקשה לרבים מבין קוראי המדור להישאר אדישים מול ההתנהלות הפוליטית של מנהיגינו. מי בפעילות מכוונת של פגיעה ברשויות ומי בעצימת עיניים מול שינוים מרחיקי לכת בתרבות השלטון הישראלי. בחרתי בקטע הבא לשים את האחריות דווקא עלינו הציבור דרך משל מעולם החי.

<u>מעשה בחתולה ובמעשה הפוליטי מאת יוסי גל</u>

בארץ רחוקה בין מדבר לבין ים,
ארץ שקצת קר בה אבל רוב הזמן חם.
ארץ מורכבת, ניגודים בה אינספורה.
חייה חתולה שמה כולנו אבל היא רק מטאפורה.
אפורה פרוותה אך תוכה צבעוני,
כי מייצגת היא 1000 עדות וגוונים.
ותפקידה בסיפור לכל השואל,
הוא לייצג אותנו, את ציבור עם ישראל.

היא שרועה לה בשמש מגרגרת בכייף,
כשפוליטיקאים באים את צווארה ללטף.
הם מבטיחים את טובתה ומציאות רצויה,
אך היא לא בחרה צד ונותרה חצויה.
לפני כל בחירות הם מבטיחים הבטחות,
ששוות.. קליפת שום או אפילו פחות.
כשהם אומרים "תני רק לי לשמור לך על השמנת",
העם שלנו בשמש בכייף מנמנמת.
פוליטיקאים שעל תמיכתה פה רבים,
במיאו אדיש היא תזרוק לכלבים.
כשההוא בפאתוס מבטיח סיפוח,
כולנו מפהקת ונשארת לנוח.
ושאחרת מבטיחה שלום בין עמים,
הנחירות של כולנו מעירות ת'שכנים.
אחרי כל בחירות כל כלבלבטיקאי נובח,
"העם אמרה את דברה ואני המנצח".
אך היא נשארת שלווה, מרוצה, מנומנמת,
כי "הציבור מטומטם אז הציבור משלמת".

לפני כעשור והיא כמעט שכחה,
איך היא יצאה לשדרה להפגין את כוחה.
אז כשדיברו על צדק למשך חודש או שניים,
העם יצאה לרחוב עם עכבר בין השיניים.
צעדה צעקה ואמרה העם דורש,
וחזרה לנמנם כי זה מה שיש.

המנהיג שפחד מעוד מרד סוער,
חיפש לו שיטות את דרישתה לעקר.
הוא בדק עם מומחים לפריון ועיקור,
דרכים איך לבלום את נציגת הציבור.
בסוף לא עיקור ולא עיקרון,
הוא דפק את העם והנה היא בהריון.
תקופה של קצת יותר מחודשיים עוברת,
ושני גורים נולדים לעם הנבחרת.
שחורים עם כתמים גדולים לבנים,
וגם קצת ליבראליים וקצת שמרניים.

הפוליטיקאי את ידיו בסיפוק אז חיכך,
עכשיו נותר לי רק בין הגורים לסכסך.
אפחיד אפלג אשקר בלי לעצור,
כדי שבין הגורים יעבור חתול שחור.
שיריבו שיכסחו כי למיטב שיפוטי,
זו הדרך לפרום כל מרקם חברתי.
ועם מבולבל מפולג ומסוכסך,
על שלטוני לעולם לא יוריד ת'מסך.
כך הצליח מנהיגינו שמש העמים,
את כולנו בעצב שוב להרדים.
ואם התעניתם בשמות הגורים
שמם שמאל וימין של ישראל עשרים עשרים

שלושת קוראי היקרים אל יאוש ראש הרימו,
לסיפור יש המשך והוא אפילו אופטימו.
יש פרק ב' בעיבוד וכתיבה,
אך על כך בגיליון של החודש הבא

שני קרבות אדירים היו נקודות מפנה במלחמת העולם השנייה. הראשון, קרב אל עלמיין במערב מצריים על הגבול עם לוב, והשני, הקרב על סטלינגרד בברית המועצות. לפני הקרבות האלה הגרמנים לא הפסיקו להתקדם, לא הפסיקו לכבוש ואיש לא האמין שניתן יהיה לבלום את גייסותיהם. אחרי הקרבות הללו הגרמנים החלו לסגת ולא עצרו עד שחזרו בשן ועין לברלין עם הזנב בין הרגליים.

ממצעדי-הפזמונים של האירועים האפוקליפטיים במאה השנים האחרונות הנערכים בימים אלו לרגל חגיגות הקורונה, נפקד מקומו של הקרב על אל עלמיין. אינני רוצה לגרוע מהיוקרה, הזוהר והרייטינג של הקורונה, אבל אם רוצים להשוות בין האירועים די להיזכר בבהלה שאחזה ביישוב הקטן בארץ ישראל, בפחד וחוסר האונים שהתלוו לשידור החוזר, והפעם סופי, של הקרב על מצדה. ובכן, מעשה שהיה כך היה:

ב-12באוגוסט 1942, בשיאה של מלחמת העולם השנייה, יצאתי לאוויר העולם בבית החולים בילינסון בפתח-תקווה. כעבור שבוע, פלוס מינוס, יצאתי מבילינסון והגעתי בטרמפים לנס-ציונה. משם המשכתי בסוס ועגלה דרך הפרדסים לגבעת-מיכאל. כשהגעתי לראש הגבעה ירדתי מהעגלה והצטרפתי לצוות בית התינוקות של קיבוץ גל-און היושב על המזוודות בגבעת מיכאל ומצפה בכיליון נפש שהקרן הקיימת לישראל תגאל עבורו את אדמות חרבת מוסה (איפה שקיבוץ גל-און נמצא היום).

בצילום אותנטי מהתקופה רואים את ילדי גל-און שרועים אפרקדן על מחצלת בשמש הלוהטת. מדי פעם המטפלת מגלגלת אותם מצד לצד (כדי שיהיו מטוגנים היטב בשני הצדדים), וטובלת אותם במי קרח כדי לחשל את גופם ולהפוך אותם לבשר תותחים סוג אלף-אלף.

טירונים בגבעת מיכאל לפני הגיוס לבריגדה

אחרי שבוע של התחשלות על המחצלת לא יכולתי להבליג יותר, ידעתי שהגרמנים מפרשים את ההבלגה שלי כחולשה. ערב אחד קשרתי את החיתול בקשר מוט למעקה המיטה, השתלשלתי אל הרצפה, נפרדתי בצ'פחה מנורית זוהר שבמיטה לידי ובחסות החשכה ירדתי מצריימה. בבואי למחנה הארמיה השמינית שאלתי היכן אוכל למצוא את הפילד מרשל ברנרד מונטגומרי.

לא תוכל לפספס אותו, השיב לי השין גימל, הוא היחיד שיש לו שני סמלים על הכומתה. הוא גר שם בקרון, אבל רגע, תן לי לשפר את ההופעה שלך. בזמן שהוא החליף לי את החיתול הוא סיפר לי על הבן הקטן

שהשאיר בלונדון ושלף תמונה שלו מהארנק. כשנפרדנו הזיל דמעה, נתן לי קלף של ארסנל למזכרת והציע שאחרי הפגישה עם מונטגומרי אחזור אליו ונגור יחד בבוטקה שלו עד סוף המלחמה.

לפני שנולדתי קראתי את הביוגרפיה של מונטגומרי וידעתי שהוא נוהג ללכת לישון בשעה מוקדמת. היה מאוחר והיום נטה לערוב כשדפקתי בזהירות על דלת הקרון שלו, אולי הוא כבר ישן.

מונטגומרי (מונטי בשם חיבה) היה באמצע ארוחת הערב. אתה רעב? שאל אותי והעיף כמה פירורים מהשפם. שים לי חומוס עם פול והרבה חריף, אמרתי.

כשסיימתי לנגב את החומוס ביקשתי משהו להרטיב את הגרון, איזה ג'וני ווקר קטן. שמחתי שמונטי מצטרף אלי לבקבוק, אני לא נותן אמון באנשים שמתנזרים מאלכוהול.

אחרי שהשף הפרטי שלו פינה את השולחן, מונטי בדק שאין בחדר מיקרופונים סמויים ומצלמות נסתרות, פרש את מפת החזית על השולחן והצביע על רצועה ברוחב שמונה קילומטר ובאורך שמונים קילומטר שיורדת מהים התיכון בצפון עד לשקע קטארה בדרום.

זה שדה מוקשים, אמר מונטי, אנחנו כאן ושם ממול נמצאים הגרמנים. אתה רואה את ה-R הזה? זה המטה של הגנרל ארוין רומל, מפקד "קורפוס אפריקה". החיילים שלי מעריצים אותו, אם הדבר היה תלוי בהם הם היו מחליפים בינינו, לוקחים אותו ונותנים אותי לגרמנים... גם אני מעריץ אותו. כשאתה מנהל קרב שחמט לחיים ולמוות עם יריב שקול אתה לומד לכבד אותו, על אחת כמה וכמה אם הוא שועל קרבות ערמומי כמו רומל. חבל על הדם שיישפך, חבל שאי אפשר להחיות את המתים אחרי הקרב, איזה בזבוז של בני אדם. נו ... איפה הייתי ...את ה-M הזה פה בתוך העיגול אתה רואה? זה המטה של הברון מינכהאוזן.

אתה תיקח את רומל ותשאיר לי את מינכהאוזן, אמרתי.

יצאנו לקרב ב-23 באוקטובר. ברביעי לנובמבר, עם שוך הקרבות, שלחתי מברק (עוד לא היה וואטסאפ) ודיווחתי לראש הממשלה סר ווינסטון צ'רצ'יל שניצחנו, אבל כדי שהשתן לא יעלה לו לראש בבת אחת ויגרום לו לאירוע מוחי אמרתי: "זה לא הסוף, זה אפילו לא ההתחלה של הסוף, אבל אולי זה הסוף של ההתחלה", והוספתי שהוא יכול להכניס את המלים שלי לנאומים שלו.

זהו, נשמתי לרווחה, האיום על ארץ ישראל הוסר. בקק"ל (עוד לא היה מינהל) נקבע סופית שהנאצים לא עולים לחרבת מוסה במקומנו. אבל המלאכה לא תמה. נפרדתי ממונטי, ירדתי לטרמפיאדה, עליתי על הטרמפ הראשון שהזדמן לי ויצאתי להציל את סטלינגרד ולשתות וודקה עם סטלין.

חלפו למעלה מ-77 שנים, ים של זמן. פרטים בודדים פרחו מזיכרוני, אבל פרט לאי דיוקים מזעריים הכול אמת צרופה, אם אינכם מאמינים היכנסו לגוגל והקלידו: רן שושן – הקרב על אל עלמיין.

קלף של ארסנל שקיבלתי מהשין גימל ותמונה של פילדמרשל סר ברנרד מונטגומרי, עמיתי לג'וני ווקר

הסתימה עוד עונת גשמים ברוכה עם 675 מ"מ אשר הרוו את שדות הקיבוץ ואפילו מילאו את נחל גוברין מספר פעמים לאורך העונה. זאת מול ממוצע רב שנתי של 434 מ"מ בלבד.

רק שתי עונת מתוך 67 העונות לגביהם יש לנו נתונים שנתיים, הסתיימו עם כמות משקעים גבוהה יותר- עונת '92-'91 עם 890 מ"מ ועונת '83-'82 עם 733 מ"מ.

אחרי אוקטובר ונובמבר שחונים, דצמבר ינואר ומרץ נתנו עבודה, עם כמויות גשם הגבוהות משמעותית מן הממוצע הרב שנתי וכך איזנו את תמונת המשקעים ותרמו לעונה גשומה.

ועוד שתי נקודות סטטיסטיות לחובבי המספרים:

1. על אף כמויות הגשם הגבוהות, מספר ימי הגשם השנה (36) דומה לממוצע הרב שנתי (37). דהינו ביום גשם ממוצע השנה ירדו כ 19 מ"מ לעומת כ- 12 מ"מ ביום גשם ממוצע לאורך השנים.
2. תופעה של שנתיים רצופות עם כמויות גשם הגבוהות משמעותית מן הממוצע כפי שחווינו השנה (בעונה שעברה 537 מ"מ ובעונה הנוכחית 675 מ"מ), איננה תופעה רגילה. רק 8 פעמים לאורך 67 שנות מדידת גשם מתועדת בגל און, כמות המשקעים עלתה על 500 מ"מ למשך של 2 שנים רצופות.

כולנו תקווה וציפייה שבעונת הגשם הבאה נזכה לפעם הראשונה בה כמויות הגשמים יעלו על 500 מ"מ לאורך 3 שנים רצופות.

כמויות וימי גשם עונת 2019 2020 - סיכום מצטבר השוואתי

	אוקטובר	נובמבר	דצמבר	ינואר	פברואר	מרץ	אפריל	מאי	מצטבר שנתי	במויות גשם סה"כ 2019-2020
כמויות גשם - ממוצע רב שנתי	14	49	93	111	89	57	18	3	434	675
כמויות גשם- עונת 2019-2020	8	2	164	269	90	115	18	9	675	סה"כ ממוצע רב שנתי
ימי גשם -ממוצע רב שנתי	2	4	7	8	7	7	2	0.4	37	434
ימי גשם- עונת 2019-2020	1	1	5	11	7	7	3	1	36	אחוזים לממוצע שנתי
										156%

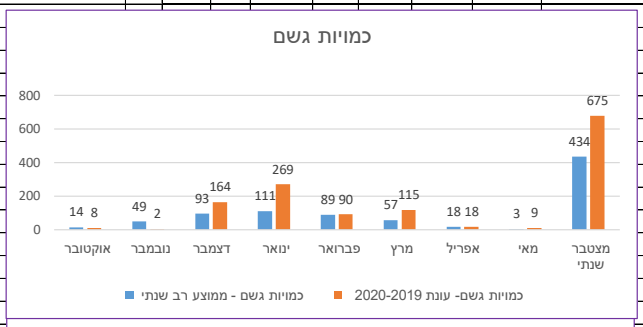

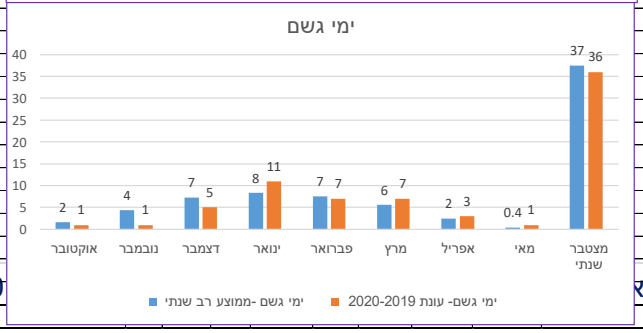

| הבובל'ה | יהודית דותן

שלום ילדים יקרים!

אני לא מכירה את כולכם, אבל בטוחה שאתם חמודים ואוהבים לשמוע סיפורים. קוראים לי יהודית דותן ואני עובדת בארכיון-הקיבוץ - אמא של עדי מהכלבו - מכירים?

לכבוד חג העצמאות ה-72 למדינה שלנו - מדינת... ישראל - נכון!

אני רוצה לספר לכם את הסיפור על - "בובל'ה" והנהג שלה - זאבל'ה.

ה"בובל'ה" שעומדת היום על המקלט שעל-יד הארכיון, היתה בעצם טנדר פשוט, אותו קנה החבר זאבל'ה מערבי ברמלה. החברים שלחו אותו לקנות רכב שיוכל להוביל את כל מה שהיה נחוץ לקיבוץ הצעיר - מזון (אוכל), מים, חומרי בניין, דלק, חוטי תיל - לגדרות ועוד המון דברים בשביל המקום שרק שנתיים לפני-כן - באוקטובר 1946 עלה על הקרקע והתחיל להיבנות!

אבל כשהביא זאבל'ה את הטנדר שקנה לקיבוץ... צחקו עליו החברים ואמרו - "איך יעמוד זה הפשוט, במקרה וערבים עם רובים יתקיפו וירו בו???"

וזאבל'ה אמר: אין בעיה! הכניסו אותו למסגרייה של הקיבוץ (אני שמעתי את הסיפור מאליעזר סטרץ ז"ל, אבל היו גם חברים אחרים - הוותיקים - שלא איתנו היום!) עבדו קשה מאוד ו"תפרו" לטנדר "שמלת" שתי שכבות ברזל וביניהן לוחות עץ, עם פתחים לאיוורור, והלבישו אותו בשריון הסנדוויץ',

וזאבל'ה התיישב ברכב זורח מאושר והכריז: תראו איזו בובה יצרנו - ממש בובל'ה! הוא כל-כך אהב אותה, כאילו היתה כלתו! מאז ועד היום נקרא הרכב המשוריין - בפי-כל - "בובל'ה". אבל לא זמן רב נתנו לזאבל'ה להביא עם בובל'ה מצרכים לקיבוץ. פרצה מלחמת השחרור, מישהו כנראה ראה את בובל'ה המשוריינת בכבישים וסיפר... וזאבל'ה קיבל פתק שהוא חייב להיפרד מבובל'ה שלו לטובת המלחמה. זאבל'ה לא הסכים. הפרידה הייתה מאוד קשה והוא הודיע: אם מגייסים את בובל'ה, אני מתגייס יחד איתה! מאז דהרו זאבל'ה ובובל'ה במקומות שונים בארץ, הסיעו חולים ופצועים, חטפו כדורים רבים... וכשהגיעו ימים קשים לדרום והיה צורך לפנות ילדים מקיבוצים שכנים - מנגבה, מגת וחצור כדי שלא יפגעו, זאבל'ה אסף אותם בעדינות מהמיטות והסיע, בבובל'ה שלו - בלילות חשוכים למקומות בטוחים יותר!

וכשהגיעה הידיעה שגם גל-און עלולה להיות מותקפת, הוא דרש מהצבא לאפשר לו לחזור לקיבוצו, כדי שיוכלו הוא ובובל'ה לעזור במאמץ-המלחמתי, ובאמת הותקפנו על ידי הצבא המצרי ב-14 ליולי 1948.

כשהסתיימה המלחמה וקיבלנו סוף-סוף את העצמאות שכל-כך חיכינו לה, הוכנסה בובל'ה שוב למסגרייה, הורדה ממנה שמלת הברזל - שכל-כך עזרה לה בימים קשים ולאחר שנים נקבע מקומה הקבוע על המקלט שלצד הארכיון. זאבל'ה עזב את הקיבוץ וחזר לצבא.

| הצילו... | עומר אברהם

מי לא מכיר את תמצית הרסקיו שנמצאת כמעט בכל בית מרקחת, זאת שפעם חבר או אמא או מישהו המליץ לנו לקחת כשהינו בלחץ, אולי בשביל שנישן יותר טוב, או שנרגע אחרי תאונה או אובדן...

המפגש הראשון שלי עם הרסקיו היה בטסט, הרבה לפני שהייתי מטפלת ברפואה סינית. נכשלתי בטסט הראשון וניגשתי לטסט השני והייתי בלחץ, מחשבות כמו – מה אם אני לא אעבור, אולי אף פעם לא אעבור, יש לי שבוע רגילה ואם אני לא עוברת אולי בכלל כל הצבא לא יהיה לי רישיון ואיזה פאדיחה להגיד לחברה שנכשלתי עוד פעם בטסט. מישהו אמר לי (לא זוכרת מי), תקחי רסקיו לפני הטסט. אז לקחתי... מה היה לי להפסיד. ועברתי את הטסט, לא יכולה לשים את האצבע בדיוק מה היו התחושות עקב לקיחת הרסקיו, אבל משהו שם עשה את החרדה מהמבחן ליותר נסבלת.

אז חשבתי לעשות לכם שירות וקצת לספר לכם על התמצית הזו... אולי היא תעזור מתישהו למישהו. הרסקיו מורכבת מ-5 צמחים שהם מתוך 38 תמציות, כשכל תמצית קשורה למצב רגשי. אדוארד באך, היה גסטרולוג באנגליה, שבחר לפנות אל הטבע כדי לטפל באדם (קודם הוא עשה מחקר על חיידקי מעיים דרך צואה ואז התחיל להתאים את החיידקים למטופל לפי האישיות).

הוא התחיל לחפש התנהגות רגשית של בני אדם בטבע, לדוגמא הוא התאים פרח שרועד לפחד. מבחינתו השימוש בפרח למי שפחד תביא את התדר התקין של פחד. באך לקח את אותו צמח, השרה חצי שעה בשמש והשתמש אך ורק במים שספגו את הצמח והשמש, מוסיפים לתמצית אלכוהול (ברנדי) לשימור, והלקיחה היא 4 טיפות 4 פעמים ביום.

אז איזה צמחים יש ברסקיו –

Rock roze – פאניקה, בהלה

Cherry plum – פחד מאיבוד שליטה

Clematis – התנתקות, בריחה

Star of biethlechem – טראומה, שוק

Impatient – מתח וחוסר סבלנות

מאחלת לכם בריאות שלמה, התפתחות וגדילה,
עומר אברהם, מטפלת ברפואה סינית ובפרחי באך.

| פינת התזונה- קורונה וויטמין D| שולה ויטקו

החיים בצל הקורונה בחודשים האחרונים, לימדו אותנו לא מעט. בין דרכי ההתמודדויות השונות במחלה, צמחו גם תיאוריות תזונתיות לא מעטות אשר הציעו מגוון פתרונות, החל מיכולתם של מאכלים או רכיבים תזונתיים שונים לרפא קורונה דרך חיזוק מערכת החיסון לשיפור ההתמודדות עם הקורונה ועד למניעת הדבקות על ידי תכשירי תזונה שונים.

אחד ה"גיבורים" היה ויטמין D אשר החלק שלו בריפוי הקורונה הוצע עקב פעילותו בחיזוק מערכת הנשימה, אחד הקורבנות העיקריים של המחלה.

ויטמין D בעצם לא אמור להיחשב ויטמין כלל (ויטמין הוא חומר שצריך לקבל אותו מן החוץ בכמות זעירה והוא מכיל אמין וחנקן). בני אדם יכולים לייצר אותו באופן עצמאי מחומרי גלם בגופם והוא לא מכיל אמין, אך הצורך החיוני במתן תוספת ליצור הפנימי, נתן לו את שמו. כאמור, בגוף ניתן לייצר אותו מכולסטרול, אשר בשילוב עם קרני השמש הופך לשלב הראשון של הויטמין, בהמשך הוא עובר טיפול בכבד ואחר כך בכליה ובסוף המסלול מתקבל ויטמין D פעיל.

תפקידו העיקרי בגוף הוא באיזון הסידן והזרחן בגוף האדם. הוא משפיע על העלאת רמת הסידן בגוף. חוסר בו יכול לגרום לאיבוד סידן ובמיוחד במאגרים הנמצאים בעצם ולכן לאוסטיאופורוזיס – היחלשות עצמות עקב חוסר סידן. בנוסף לתפקיד העיקרי, הוא גם מפחית סיכון לזיהומים במערכת הנשימה והיא אחת הנפגעות העיקריות של וירוס הקורונה, לכן שיערו כי מתן תוספת של ויטמין D תחזק את מערכת הנשימה ותמנע הדבקות בקורונה.

רמת ויטמין D פוחתת בגוף בעונת החורף, בה נחשפים פחות לשמש, גם עם הגיל ושימוש במגוון גדול של תרופות רמת הוויטמין בגוף יורדת.

במספרים- רמה של מעל 40-60 nmol/L (100-150 ng/mL) נחשבת רצויה, ממליצים על נטילת 10,000 יחידות בין לאומיות ליום לתקופה קצרה כדי למלא מאגרים ואחר כך המשך צריכת כמות של 5000 יח' בינלאומיות ביום לשימור רמה תקינה. יש המודדים אותו ביחידות אחרות וחשוב להסתכל באילו יחידות מדובר לפני שבוחרים את המספר המתאים.

העובדה שהמחלה תוקפת דווקא בחורף, בו אנחנו פחות חשופים לשמש ולכן יש נטייה להיות עם רמות נמוכות יותר של ויטמין D פעיל, חיזקה את המחשבה כי רמות נמוכות של הוויטמין מגדילות את הסיכון לחלות בקורונה, ולכן, שיערו כי הגדלת המלאי שלו בגוף, תפחית זאת. השאלה נבדקה במחקרים שונים לגבי שפעת, מחלה ויראלית דומה והממצאים, בחלקם, חיזקו תיאוריה זו, אך יש גם כאלו שהוכיחו כי לא הייתה השפעה כלשהי למתן תוספת שלו.

כאמור, ממצאי המחקרים היו חלוקים, בחלק מהם נמצא כי מתן תוספת ויטמין D הפחיתה תסמיני שפעת, בחלק נמצא כי לא השפיעה. יש לציין כי היו בעיות רבות במחקר, למשל: בחלקם לא נבדקה הרמה הראשונית, כך שלא ניתן לבודד את אלו שהרמה הייתה נמוכה לעומת השאר. גודל התוסף היה שונה במחקרים השונים וכך גם גיל הנחקרים- יש הבדל בין ילדים למבוגרים...

ניתן לסכם את הממצאים שהתפרסמו בנושא כי אם נמדדה רמת ויטמין D בדם והיא נמצאה כנמוכה, יש סיכוי כי נטילת תוסף של ויטמין זה יפחית סיכון לחלות בקורונה. את ההשפעה מייחסים לחיזוק מנגנונים אנטי דלקתיים או חיזוק מערכת החיסון במערכת הנשימה. אם הרמה תקינה או גבוהה ויש מספיק חשיפה לשמש, יעילות נטילת התוסף מוטלת בספק.

חשוב לזכור כי הפעלת הוויטמין מתרחשת בכבד ובכליה, ולכן, לאנשים עם מחלות בעיקר בכליות, אסור לקחת תוסף זה אלא אם קיבלו המלצה אישית מרופא מומחה.

מה בין אוכל לוויטמין D? 90% מהוויטמין בגוף נוצר בעזרת השמש, רק 10% בערך מגיע מן המזון, הוויטמין מסיס בשומן ולכן מגיע עם החלק השומני של המזון, בדרך כלל מן החי, לדוגמת דגים שמנים כמו סלמון, חמאה ומוצרי חלב שמנים, חלמון ביצה או כבד.

שאלה אחרונה- האם יש כמות מרבית אשר מעבר לה לא כדאי לקחת אותו? ועדה שבחנה את הנושא בישראל לא הגיעה למסקנה וסיכמה כי הממצאים לגבי שאלה זו אינם חד משמעיים ולכן לא ניתן לקבוע ערך כזה.

ברכות ואיחולים

* **מזל טוב** לשירה ויונתן שוורצמן ההורים, תם וניב האחים **להולדת הבן והאח דן!**

***מזל טוב** ליער ויוגב כץ ההורים, ירון, שגיא, זוהר וצפריר הדודים והלל ורינה הסבים **עם הולדת הבן, האחיין והנכד!**

* איחולי החלמה מהירה למוטי מוסמן, ארנון גורן, ויקטור בונן, אוסקר הלפרין ואורלי מתיסון

לחוגגים יום הולדת עגול בחודש מאי– מזל טוב!

אילן פיקס ומיכה פטרי במלאות לכם **40 שנה!**

מזל טוב לכל החוגגים בחודש מאי:

יהודית לעאל	הדס עמית	עידו כהן
מרק פרידמן	איילת ריבקין	יפתח מלעי
אסתי מוסמן	מיכל בראודה	שגיב רובינסקי
יהודית דותן	הילה רז עמיתי	לוטם מנור
יונתן שתיל	שגיא כץ	יריב מזור
שולה קובו	עמית בקר	סהר עמיתי
ברי ויטקו	אסף בן ארוש	הדר מנור
יוסי גל	אושרי בן הרוש	יהל בן סימון
אילנה שר	שירי גוטדינר	יונתן ויטקו
רונית כפרי	עמיר ססלר	דולב שפירא
דוד כפרי	אורי פטרי	רועי ססלר
קווין סייסל	הילה בן צבי	ליה ויטקו
גפן אלירז	שלומי פיניה	הגר ריבקין
יפעת רז קבלו	רעות עברון	אלה גליקסמן
		מילה רזיאל

לחוגגים יום הולדת עגול בחודש יוני – מזל טוב!

אופיר רובינסקי ומתי ברק במלאות לכם **50 שנה!**

שני יונקמן במלאות לך **40 שנה!**

מזל טוב לכל החוגגים בחודש יוני:

נורית גרוסמן	רועי מנור	הילה אייזנברג	תמר גליקסמן
עמוס שפירא	שיר דבש	אהוד רינות	ניב שוורצמן
אביבה לוץ	סיגל המרשלג	עמיר גורדון	אלה אייזנברג
עליזה אלינגר	יעלה צורף	ויקי ציפקין	יובל מייסלס
זיו בן צבי	איה שטיינמן	דניאל סייסל	יפתח באום
אביב כהן	עומר שנער אברהם	ענבר גורדון	ערבה פיקס
מריה ציפקין	הגר דגן	איתי שפירא	נועם אייזנברג
יאנה ברק	תמי מרקדו	אלון שמאי	דניאל אייזנברג
אורן קראקוב	ענבל שושן	צוף בן ארוש	רוני ענתבי
	אורליה אורן	עומר פטרי	תמר אורן

השתתפו בהכנת הביטאון: עידו רוימי, ענבל הלינגר שושן, ברי מאירוביץ, רן שושן, יוסי גל, שולה ויטקו, אהרן גלוזמן, יהודית דותן, עומר אברהם, יונתן שתיל ותמי (פישל) מרקדו.

העמוד האחרון

אחרי שהחיטה נקצרת המגוב הופך את הקש שהשאיר אחריו הקומביין.
ואז מגיעות הציפורים, חסידות, אנפיות הבקר, מחפשות מזון בחלקת השדה שנחשפה. המגוב כבר איננו אותו מגוב אבל הציפורים הן אותן ציפורים.
האדם מתקדם בקצב מטורף, הטבע נשאר במקומו.

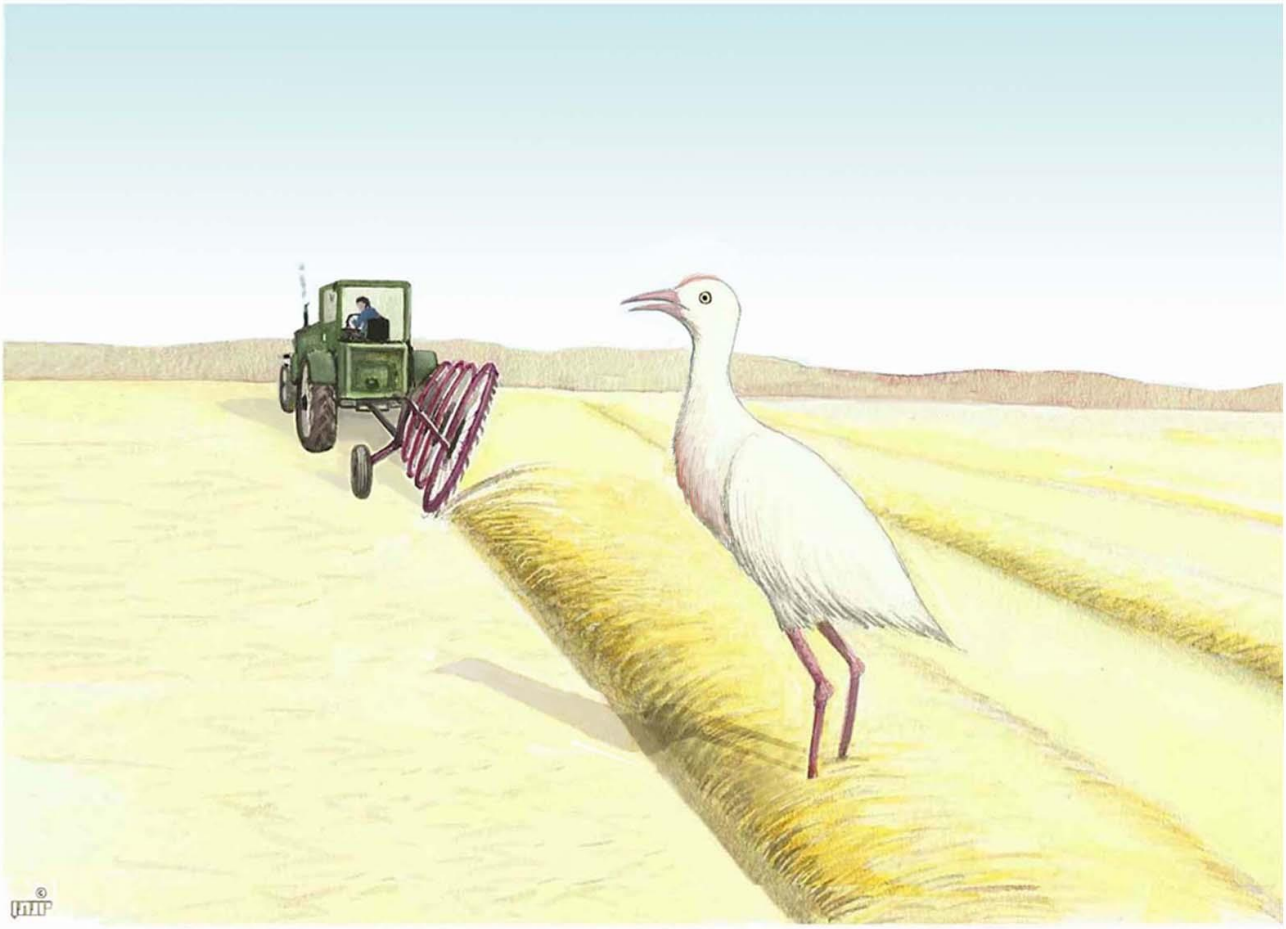

שלמה גולדברג 10.6.1930 – 15.4.2020

קטעים נוספים לזכרו.

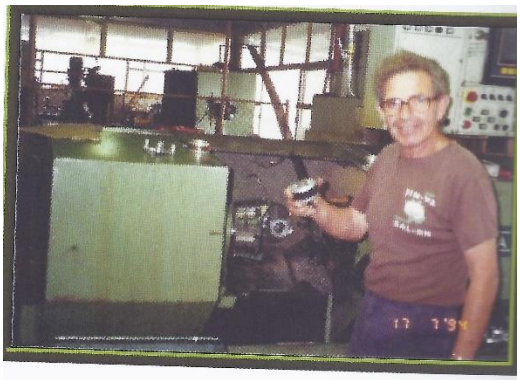

ליד המחרטה במפעל

<u>שני מכתבים מתורגמים מאנגלית, מחברי גרעין "ציון"</u>

זה פשוט נורא ששלמה עזב אותנו!

אני הרגשתי שהוא יהיה שם תמיד - חבר הקיבוץ החיוני!!

דב אוקנוף

שולמית היקרה,

הצטערתי מאוד לקרוא על מותו של שלמה.

אני זוכרת אותו כל כך טוב - עובד בפלחה עם אריה (בעלי) -

בחברות טובה. אני זוכרת את הביקור שלכם כאן ברוקוויל, לפני שנים...

בשבילי שלמה ייצג את הלב והנשמה של הקיבוץ. הזלתי דמעות, כשניסיתי לדמיין -

את הקיבוץ בלעדיו. שמרי על עצמך!

אתך באבלך - חנה רייטר

<u>הספד של החברה יולנד גוטדינר</u>

אני ושלמה

אני נזכרת בפעם הראשונה שפגשתי את שלמה גולדברג באוגוסט בשנת 1968 בחוות ההכשרה שלנו (השומר הצעיר צפון אמריקה) שנמצאה בניו ג'רזי בארה"ב. זו הייתה ועידת בוגרים והכנות לעליית הגרעין שלנו לקיבוץ גלאון.

השיחה דנה במי תהיה הקבוצה שתעבור לחווה ולהכשרה למשך כשנה לפני עלייה. אני באתי מוכנה להילחם ולסגור את המקום הזה, המטונף, המוזנח והמסריח הזה. ידעתי שאני בתור לחיות בה וכל כך קיוויתי שיסגרו את המקום ונלחמתי ככל שיכולתי.

שלמה היה השליח להכשרה בתקופה זו והביא את הנסיבות והתוכניות לשנה הקרובה והיה בראש השיחה. אני נתתי את כל הנימוקים שיכולתי לדחוף לסגירת המקום. חוות "הכשרה" לאחר שכולנו

כבר עברנו הכשרה בקיבוצים בארץ של תקופה של שנה. הייתי בשנת 1967 בקיבוץ רבדים ועברתי את מלחמת ששת הימים בקיבוץ. חזרתי ועבדתי בתנועה ובאמת הייתי מוכנה כבר לעלות.

אבל לא! כולם החליטו להמשיך ולשמור על החווה ואני לבד. הרגשתי לחץ עצום לגבי מה אעשה עכשיו. לעזוב את התנועה – החברים – לא לעלות!!?? זו היית ההחלטה הסופית והשיחה נגמרה.

פרצתי בבכי כזה כמו ילדה קטנה (תבינו שאני בת 21) ואז שלמה ניגש אליי וניסה להרגיע אותי ודברנו על כל הדברים החיוביים לקראת העלייה ושאהיה עם החברים הקרובים אליי ושלא אוכל להשאיר אותם לעבור את התקופה הזאת ושגם שבעצם אין לי ברירה. ההחלטה שלי הייתה חייבת להיות לעבוד שנה בחווה הזו ולעלות עם החברים או בעצם לעזוב את התנועה.

טוב, אז אחרי השיחה הזאת עם שלמה כשהוא גם מרגיע, גם תומך, גם נותן לי לראות האפשרויות שלי באופן ברור, כנראה וכמובן הלכתי לחוות הכשרה. אבל לא החזקתי מעמד ואחרי חצי שנה באפריל 1969 עליתי ישר לגלאון והצטרפתי לכל 45 חברי הגרעין, שעברו הכשרה בחווה ועלו לפניי ארצה.

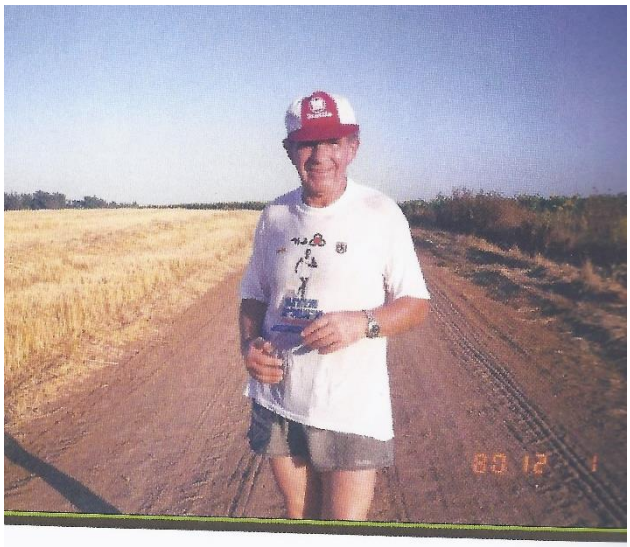

רץ בשדות

אז זהו – כך הכרתי את שלמה ואפשר להגיד איך הוא השפיע עליי אז ואיך בעצם גם בגלאון המשכנו כידידים.

נ.ב. 3 חודשים אחרי שעליתי ועזבתי את החווה, הקבוצה שאחריי החזיקה חודשיים בלבד וכל הקבוצה החליטה לסגור את החווה ועלו לקיבוץ להב.

הספד של החתן מלקולם קרים

Shlomo

In any normal time there would be a line of friends waiting to give there

Praise of the things you achieved during your life.

How you pissed off the Nazis by staying alive during the war.

Your numerous contributions to the kibbutz and the movement you

Cherished so dearly.

But these are not normal times and I would like to say a few words as in this we were very similar, on your fight over the last four and a half years. Every time

anyone helped you with anything you always said thank you, always polite ,mind you if I did go a bit too fast with the wheel chair and hit a bump you did get a bit angry with me.

I ask myself how did you manage to keep going for so long with all the ups and downs of your illness. The only reason that is plain to see was your love of Shulamit and her for you. You would always ask where she was and as we all know Shulamit gave you the best care that is rarely seen even between husband and wife. I want to tell everyone that this is a true example of a married couple and if other couples have half of what you had they should fell very lucky. Well Shlomo, may you rest in peace. You will always be remembered with love and affection .I would also like to take this opportunity to thank Rick or Ricky as Shulamit calls you for all your kind and dedicated work looking after Shlomo all of these years.

תודות

תודות בסיום השבעה

אמרנו מילות פרידה.

נזכרנו בזמנים טובים יותר וטובים פחות וכעת הזמן להודות.

תודה לצוות מרפאת גלאון.

תודה למטפלים- ריקי, אקאס ועמל וכמובן ליני המחליפה הנאמנה והנעימה.

תודה לצוות הוספיס בית צבר שליווה אותנו כשנה וחצי.

תודה לקהילה התומכת.

תודה לשכנים היקרים שנותנים לאמא חיבוקי קורונה מחממי לב.

מעל כולם, תודה מיוחדת לבן זוגי היקר, מלקולם שתמיד מתייצב לכל משימה,

מקטנה ועד גדולה, בחיוך ובנועם הליכות. מלמלא מקום המטפל,

להקים, להוריד, להביא, לקחת, סידורי קבורה, כסאות ורשת צל ועוד ועוד

וכמובן תודה על היותך מקור תמיכה בי לאורך כל הדרך.

אלה

שירת המקהלה

בשליחות בניו יורק – מימין שולמית, ישי, שלמה וניבה